

Florentina Pandealea

TEORIA *inocenței*

EC EDITURA
CELESTIUM

Oradea | 2018

1

„Iertarea e o binecuvântare, lasă sufletul ușor, liber să guste din frumusețea vieții.”

-Sophie

În urmă cu trei ani

Visul mamei, când era copil, a fost să devină profesor universitar de matematică. Adora matematica și i se părea ușor de învățat, dar la vârsta de optsprezece ani, la petrecerea aniversară, a făcut o "greșală" din care, după nouă luni, a rezultat o fetiță. O mogâldeață pe nume Sophie, cu ochi mari de ciocolată și zâmbete mai dulci decât mierea. Bineînțeles că tânărul care a ajutat la nașterea acestei minuni a dat bir cu fugiții, pe motiv că el trebuie să își termine facultatea. Viitorul lui era cel mai important, așa că totul rămânea la decizia Evei.

Credința și dragostea pentru mica minune din burtica ei au ajutat-o la luarea unei decizii care a făcut-o pe aceasta mai fericită decât orice slujbă universitară. Nedorind să fie o povară pentru părinții ei, mama a făcut în timpul sarcinii câteva cursuri de contabilitate, fiindcă și aici putea jongla cu numerele. După câțiva ani, și-a luat inima în dinți și a făcut facultatea de contabilitate și informatică de gestiune, lucru ce a ajutat-o să obțină postul de contabilă la cea mai mare firmă din oraș. Post pe care îl are și acum.

Niciodată mama nu s-a mai gândit la visul ei, acela de a deveni profesor universitar. Visul ei era, de acum, micuța Sophie! Era minunea care îi bucura sufletul în fiecare clipă a vieții. Tot ce făcea, era pentru ea! Muncea pe brânci să îi poată oferi un viitor mai bun, dar, în același timp, nu o neglija, astfel încât a crescut într-un mediu plin de iubire. Am norocul să spun că acea fetiță sunt eu.

Pe la vârsta de zece ani am întrebat-o pe mama de tatăl meu. Am văzut că se fâstâcește și, fiind luată prin surprindere, nu a știut ce să îmi răspundă. Observând asta, am insistat să aibă încredere în mine și să îmi spună adevărul, pentru că nimic nu mă poate răni. Am o viață frumoasă și liniștită lângă mama, care, de altfel, e și cea mai bună prietenă a mea. Așa am aflat povestea noastră și, pe moment, am vrut să îi spun că îmi pare rău că i-am stricat planurile și i-am dat copilăria, tinerețea, peste cap. Dar nici nu a vrut să mă asculte, spunându-mi să nu gândesc niciodată astfel. Eu, pentru ea, am fost, sunt și voi fi cel mai minunat lucru care i s-a întâmplat vreodată. Nu ar da, pentru nimic în lume, timpul înapoi să schimbe ceva. Nu regretă nicio decizie luată de-a lungul vieții.

Aceste vorbe nu au făcut decât să mă apropie mai mult de ea. Pasiunea mea pentru matematică nu m-a surprins; doar sunt fiica mamei mele, așa că, anul trecut, de ziua ei, i-am dat vestea care a bucurat-o enorm. I-am spus că vreau să mă duc la același colegiu la care a studiat ea și apoi să termin universitatea de matematică. Nu vreau să îi promit că ajung profesor universitar, cum și-a dorit, fiindcă nu știu ce o să se schimbe până atunci. Tot ce știu e că matematica o să îmi acapareze o mare parte din viață, pentru că îmi place. Vestea aceasta i-a captat atenția mamei și, din acest moment, încep pregătirile la matematică cu un student din primul an de la universitatea unde vreau să ajung și eu.

Sunt abia în clasa a șaptea, dar mama vrea să fiu pregătită și nu pot să spun că îmi displace. Băiatul care vine să mă mediteze e copilul unei prietene de-a ei, de la muncă, care vrea să câștige niște bani în plus să își cumpere o mașină. Din câte mi-a povestit mama, părinții lui o duc destul de bine și nu ar avea nevoie

Resă oferă meditații, dar se pare că băiatului, Mathias, îi place să se descurce singur. Ceea ce mi-a atras atenția, pentru că puțini copii vor să muncească, fără să îi împingă cineva sau ceva de la spate. Acum sunt atât de nerăbdătoare să întâlnesc acest băiat, încât fac ture de vreo cincisprezece minute prin fața ușii de la intrare.

Cât timp mărșăluiesc pe hol mă gândesc ce vârstă poate avea acest băiat model, cum l-a descris mama. Dacă eu am paisprezece ani, el ar trebui să aibă nouăsprezece sau douăzeci de ani, în funcție de data nașterii. Sper să fie de treabă, să nu se comporte ca un profesor. Mi-ar plăcea să devenim prieteni. Cred că maturitatea și sfaturile lui m-ar putea ajuta serios pe viitor. Soneria de la intrare se aude și alerg încântată să deschid.

În fața mea e un bărbat, nu seamănă deloc cu un băiat de nouăsprezece ani. E înalt, în jur de 1.90 metri, blond, cu ochi albaștri și buze rozalii, curbate într-un zâmbet sincer, care îi arată cu adevărat vârsta. Cred, totuși, că o să fim buni prieteni.

— Bună! Tu trebuie să fii Sophie! Eu sunt Mathias. Încântat să te cunosc! spune voios și nu apucă să întindă mâna spre mine, că sar să îl îmbrățișez.

Îmi e foarte drag de el. Deja mi-l imaginez ca pe un frate mai mare, cu care să ies în parc, să mă joc și să mă ciondănesc pentru telecomandă. Întotdeauna mi-am dorit un frate mai mare. Îmi răspunde la îmbrățișare și râde amuzat de reacția mea. Îl iau de mână și îl trag în casă.

— Și eu sunt încântată, Mathias! M-a surprins apariția ta, într-un mod plăcut, bineînțeles. Cred că o să ne înțelegem așa de bine..., declar în timp ce îl trag în camera mea, unde o să stăm următoarele ore pentru a învăța matematică.

El râde și îmi ciufulește părul în joacă.

— Sigur! Am o soră mai mică, iar tu îmi amintești foarte mult de ea. Cu tine cred că o să leg o prietenie frumoasă.

În urmă cu doi ani

Mai sunt câteva ore până mâine, când susțin examenul de admitere la colegiul de matematică-informatică. Am atâtea emoții, încât nu mai am deloc unghii la mâini. Da, când sunt nervoasă sau stresată, îmi rod unghiile. Mathias mereu râde de mine, spunându-mi că nu o să atrag niciun băiat cu manichiura mea. Dar, cine mai are nevoie de un iubit, când îl are pe el?

Relația mea cu Mathias a devenit mai frumoasă și mai puternică decât speram. Pe lângă faptul că facem de două ori pe săptămână pregătire pentru examen, în restul zilelor ieșim în parc sau petrecem timp împreună. Mama e fericită că nu mai sunt singură până când ajunge ea acasă și, în sfârșit, am și eu un prieten adevărat și lucruri în comun cu el. De multe ori vine și mă ia de școală, ceea ce mă enervează teribil. A ajuns să își cumpere nenorocita aia de mașină, care e așa super, încât abia aștept să iau permisul să o conduc. Asta dacă, printr-o minune, nu ajunge la fiare vechi. Îi face plăcere să vină să mă ia de la școală, lucru care împiedică orice băiat să se apropie de mine, iar nemernicul știe că îmi place de Tom și îmi doresc să mă invite la bal, tocmai de aceea îmi face vizite neașteptate.

Orice fel de surpriză îmi face, nu pot sta supărată pe el. Când îl văd lângă mine cu fața aia de cățeluș, mă înmoi toată. Dar cel puțin nu scapă ușor, ceva tot îl pun să facă. Azi, spre exemplu, a venit să mă ia de la școală, iar când m-a oprit Tom să îmi vorbească, el a intervenit pe motiv că trebuie să mergem să alegem rochia pentru bal, una care să se asorteze cu costumul lui. Bineînțeles că Tom a amânat discuția pe altă dată, iar mie îmi venea să mă zgârii pe față.

Tom este colegul meu de clasă. Nu e cel mai bun la învățătură, dar e cel mai frumos, cel puțin eu așa îl văd. Îmi place mult de el. E brunet, cu ochii blânzi, căprui și un zâmbet ce îți alungă orice tristețe. Ne înțelegem destul de bine, ținând cont că nu am foarte mulți prieteni. De fapt, în afară de Mathias, mai am doar

Reo prietenă pe care o ajută la matematică din când în când. A fost singurul care a intrat în vorbă cu mine de când sunt la generală. Și îmi doream să fim amândoi la bal, ne potriveam de minune. Dar, cum măgarul meu îmi distruge visurile, ca de obicei, o să mă mulțumesc cu satisfacția de a-i strica o noapte. Da, nu am de gând să rămân acasă și nici la bal singură nu mă duc. Mathias o să meargă cu mine, fie că îi place, fie că nu! Din cauza lui, Tom a renunțat să mă invite.

Un ciocănit în ușă mă distrage de la planurile mele și, când o deschid dau de o față plouată, care vrea să pară spășită pentru faptele ei. Îi fac semn să intre și mă așez pe scaunul de la birou. De trei ore nu i-am mai răspuns la telefon. L-am ignorat total. Știe că îmi place de Tom. Se plimbă de colo-colo prin fața mea, hotărându-se în ce mod să îmi ceară scuze, dar deja le știu pe toate.

—Sophie, îmi pare rău, ok? Nu am știut că o să ia totul ca atare, mă gândeam că știe de glumă, declară ușor amuzat și încearcă să își rețină zâmbetul, fiindcă nu crede o iotă din ce îmi spune.

Las capul într-o parte și îl privesc, fără nicio emoție.

—Am dat de dracu' acum, nu?

—Nu mai vorbi urât! Știi că nu îmi place.

Urâsc rarele momente când înjură. Nu sunt vreo pudică, dar nu îmi place să îl aud vorbind astfel.

—Bine, bine. Îmi cer scuze. Hai nu mai fii supărată pe mine. O să îți găsec eu un băiat să meargă cu tine la bal, da?

Pe bune? Ori e prost ori se prefacă?!

—Mai bine tăceai, Mat. Dacă voiam, o rugam pe mama să îmi găsească un partener. Are gusturi mai bune decât tine. Nu vrei să înțelegi că îl plac pe Tom? Pentru prima dată în viață mi se întâmplă și mie ceva de la sine, fără să te implic tu sau mama. Venea el de bună voie, fiindcă îi plăcea de mine, nu pentru că i-o cerea altcineva.

Și acum s-a spart balonul de fericire. Pentru că am dreptate. Niciodată, nimeni nu m-a plăcut pentru ceea ce sunt. Voiam să fiu plăcută sincer de cineva, nu doar pentru ajutorul pe care îl pot oferi.

—Hei, hei! vine spre mine și mă îmbrățișează puternic.

El tot timpul mă ajută să trec peste orice problemă așa. Surprinzător, de fiecare dată are efect.

—Nu fi supărată... Am vrut să fac o glumă, ca de obicei. Se pare că azi trebuia să mă abțin. Dacă vrei, mă duc și vorbesc cu Tom. Îi explic totul, ca să revină la vechile planuri.

Îmi zâmbește larg, cu toată gura, arătându-și dantura albă, perfectă. Ce mi-ar plăcea să îi dau una și să îi șterg zâmbetul ăla de pe față! Uneori, băieții sunt atât de prostuți...

—Nu are rost. Nu vreau să râdă de mine. Asta e! Oricum a invitat pe altcineva, așa că..., las fraza neterminată să îi arăt cât de mult mă doare.

De fapt, mi-a trecut după primele treizeci de minute, dar vreau să îi dau o lecție, să nu se mai joace altă dată cu mine.

—Ce pot să fac să treacă? Spune-mi, copil frumos.

Acum a scos artileria grea. Doar când îi pare într-adevăr rău folosește acest alint.

—Spune-mi ce să fac să readuc zâmbetul tău, ca mai apoi să te odihnești. Măine e o zi importantă și vreau să mă faci mândru.

—Mat, ar fi ceva ce ai putea face, dar nu știu dacă o să vrei sau o să îți faci plăcere, zic tristă și las capul în pământ, fâstâcindu-mă toată pe scaun.

—Nimic din ce mi-ai cere nu m-ar deranja. Știi bine asta.

Și acesta e momentul în care elevul își depășește maestrul. Abia aștept să îi văd reacția. În seara balului, el trebuie să se ducă la o petrecere în partea cealaltă a orașului. Îi place de o anume Evy și vrea să o cucerească.

—Păi, ai putea merge tu cu mine la bal.

Prezent

Am intrat la liceul la care mi-am dorit și totul e schimbat față de școala generală. Din prima zi m-am împrietenit cu Dyanne, sora mai mică a lui Mathias. Inițial am încercat să o evit, dar, fiind în aceeași clasă și stând în aceeași bancă, mi-a fost imposibil să ignor o fată atât de minunată ca ea. Din seara balului, eu și Mathias nu ne-am mai vorbit. De fapt, el a încercat de multe ori în acea vară să îmi vorbească sau să ne vedem, dar pur și simplu nu am putut. Acum, când mă gândesc la motivul pentru care prietenia noastră a luat sfârșit, mi-e rușine. Am fost așa o copilă... De multe ori l-am văzut la liceu, luând-o pe Dya, dar niciodată nu mi-am făcut curaj să mă duc să îl salut, să îi cer scuze pentru atitudinea mea copilăroasă. De cele mai multe ori, mă ascundeam după o carte sau un pom, sau pur și simplu mă făceam că nu îl văd. Nu știu de ce reacționez astfel în fața lui. În ultimii doi ani m-am schimbat foarte mult. Nu mai sunt atât de timidă, am prieteni cu care ies și nu mai stau tot timpul cu nasul în culegerile de matematică.

Vacanța s-a terminat și răsuflu ușurată că am trecut peste toate invitațiile Dyannei. Nu pot, nu am curaj în fața lui și nu îmi explic de ce. Și mama a încetat să mă mai întrebe de el. E

singurul secret pe care îl am față de ea, dar mi-a respectat intimitatea și nu a insistat.

La începutul liceului m-am mutat la cămin să îmi fie mai ușor să ajung la ore, să nu pierd timpul pe drumuri. Am primit o cameră uriașă, cu un pat mare în centrul ei, un dulap destul de încăpător și un televizor suspendat pe peretele din fața patului. Fiecare cameră are baia ei, nu e mare, dar e curată și echipată cu un duș modern. Fiecare etaj are o bucătărie uriașă, utilată cu toate electrocasnicele posibile și un living enorm, unde toți elevii pot petrece timpul împreună. Acolo sunt vreo patru canapele, două playstation4 și două x-boxuri. Mai găsim și o bibliotecă micuță și câteva fotolii strategic așezate, să poți citi în liniște. Eu stau la etajul trei. Fiecare etaj e monitorizat de câte un profesor, iar cel responsabil unde stau eu, e proful de mate. În vară a ieșit a pensie. Era un bătrânel amuzant, dar destul de sever la școală. Niciodată nu ne-a atras atenția pentru petreceri sau muzica prea tare, atâta timp cât a doua zi toți eram la ore. Asta era una dintre reguli, pe lângă faptul că alcoolul și țigările erau interzise. Dar ce el nu știa, nu îl putea afecta. Petrecerile date la mine sunt cele mai tari de pe palier. Nu de alta, dar când ai prieteni ca Dyanne, Alex, Robb și Britt e imposibil să nu dai gata pe toată lumea. Ei vin cu cele mai trăsnete idei de distracție. Toți ne-am împrietenit în prima zi de școală. Ne-am dat seama că suntem cei mai tari tocilari și de atunci suntem inseparabili. Toți stau cu părinții, tocmai de aceea toate întâlnirile nebunatic se țin în camera mea.

Dya este prietena mea cea mai bună. O blondă înaltă, cu ochi verzi care te vrăjesc dintr-o privire. La prima vedere zici că e unul dintre modelele Victoria Secrets, dar sub masca de femeie fatală stă un copil inocent, inteligent și destul de nesigur pe el. Nu are încredere în niciun băiat, mai puțin Alex și Robb, pentru că nu îi vede ca pe niște pretendenți la inocența ei.

Britt este total opusul Dyannei. Este o minionă, cu părul negru ca abanosul și pielea ca fildeșul. Ochii ei negri au o putere

Re de convingere ca nimeni altcineva. Ea este războinica grupului. Pe cât de mică, pe atât de încăpățânată și tupeistă.

Alex, un băiat înalt, blând, e tot timpul cu o țigară neaprinsă în colțul gurii sau după ureche, deși el urăște să fumeze. E șaten, cu ochi căprui și privire tot timpul amuzată. El e cel care bine dispune grupul și oricâte probleme ar avea, nu ne dă la o parte niciodată, din contră. Ne ajută pe noi, și abia apoi are grijă de el.

Robb, el este cel mai secretos dintre toți. Deși noi nu prea știm nimic despre el, ne ajută și ne e alături în orice situație. Te poți baza pe el la orice oră și pentru orice problemă. Cu fizicul lui athletic, brunet cu ochii albaștri ca cerul senin de vară, atrage cele mai multe priviri. El și Dyanne sunt imaginea grupului. Deși, la început, popularii școlii îi invitau la masa lor, ei i-au refuzat politicos, pe motiv că nu au nimic în comun.

Cât despre mine... eu sunt eu. Fata care încearcă să nu iasă prea mult în evidență, ceea ce e imposibil cu niște prieteni ca ei. Sunt cea care ascultă problemele tuturor, deși, de multe ori, nu știu să le rezolv sau să îi sfătuiesc. Sunt cea care e de acord cu orice idee trăznită și care încearcă un lucru măcar o dată în viață. Nu sunt foarte îndrăzneță sau curajoasă, dar la începutul liceului mi-am propus să îmi condimentez puțin viața. Singurul lucru pe care refuz să îl fac este o relație serioasă. Nu vreau să mă pierd în sentimente, gelozie și pasiune. Nu vreau să repet istoria mamei. Deși am sărutat câțiva tipi care mi s-au părut sexy, nu am vrut niciodată ceva mai mult. Sunt fericită așa. Vreau să îmi duc visul la bun sfârșit. Vreau să îmi trăiesc viața, să mă distrez.

Am adus și ultima valiză de haine, iar mama stă lungită în patul meu și își trage sufletul. Mă uit la ea și îi văd părul negru, ondulat, împrăștiat pe pernă. Mă așez alături și o mângâi ușor. Îi privesc chipul puțin ridat în colțul ochilor și realizez cât de mult o iubesc. E atât de frumoasă. Tenul măsliniu și ochii ei verzi mi-au plăcut întotdeauna. Păcat că eu nu semăn cu ea decât la capitolul inteligență. E mama pe care orice copil și-ar dori-o. Zâmbește ușor în colțul gurii și se așază mai bine la mine în brațe.

— La ce gen de petrecere s-au gândit băieții pentru seara asta?

Pe bune acum, ce mamă ar fi de acord cu petrecerile nebune de la mine din cămin? Are foarte multă încredere în mine și nici odată nu m-a dezamăgit. Din această cauză, încerc pe cât posibil să o fac mândră de mine.

— Nu știu mami, dar i-am rugat să nu fie ceva prea îndrăzneț. Nu știm cine e noul profesor și, mai ales, cum o să reacționeze.

Ni s-a spus că vine un profesor ieșit de pe băncile facultății. Toate fetele așteaptă încântate și își fac tot felul de planuri pentru cucerirea celui care cred ele că e bărbatul fatal. Până și Britt, care acordă prea puțină atenție persoanelor de sex masculin, abia așteaptă să cunoască noul profesor. Tocmai din acest motiv toți vor veni la mine în această seară pentru a da o petrecere. Toți însemnând doar Alex, Robb, Britt și Dya.

— Sunt sigură că va fi de gașcă dacă e atât de tânăr. O să vă înțeleagă.

— Oh, mami, tot timpul optimistă! o îmbrățișez strâns și o pup pe vârful nasului.

— Eu trebuie să plec. Te las să îți așezi lucrurile și să te pregătești. Să mă suni să îmi povestești de noul profesor. Sunt tare curioasă, chicotește ușor, de parcă ar ști ce urmează și pleacă fără să apuc să îi răspund.

E mama!

Am ieșit din duș și verific telefonul. E aproape ora opt și ar trebui să mă grăbesc, pentru că în orice moment trebuie să apară ceilalți. Toți au propria cheie de la cameră să nu fie nevoie să aștepte să le deschid. Am uitat să îmi iau hainele în baie așa că mă înfășor într-un prosop și mă duc în dormitor să mă îmbrac. Îmi aleg o lenjerie asortată roșie și o rochiță neagră. Am dat drumul la muzică și dansez pe versurile Rihannei în timp ce mă îmbrac. Văd că rochia îmi dă ceva bătaie de cap la fermoar și decid să îmi iau alta. În timp ce stau cu capul în dulap, căutând ceva care să îmi placă, două brațe se așază în jurul taliei mele și începe să se lege în ritmul muzicii. Mă întorc speriată și dau nas în nas